

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια δακτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆός τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ξευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
παρὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπὶ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὕτε θέλω νταραθῆρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.

Δεκεμβρίου δωδεκάτη
καὶ τσουμπούσα 'στὸ Παλάτι.

Ἐννιά, ὀγδόντα κι' ἑκατόν,
κι' ὁ Φασουλῆς συνωμοτῶν.

Σκηηνὴ μοναδική
κι' ὀλίγον τραγική.

(Τοῦ Καραπάνου φαίνεται ἡ φωτισμένη σάλα
καὶ βράζει λέξης μαχικὸς μὲ λάχανα γεμάτος,
καὶ πρόσωπα συνωμοτῶν εἰσέρχονται: μεγάλα,
αὐτὰ ποὺ ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς βουλῆς ἐσχάτως.
'Εδῶ κι' ἐκεῖ ἀκούεται ἀπαισιὸς τις κρότος,
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔξαφνα ἐμβαίνει πρῶτος πρῶτος,
κι' ἀκολουθοῦν κατόπιν τοῦ μετὰ βῆς μεγάλης
Λεβίδης, Σωτηρόπουλος, Ζυγομαλάς καὶ Ράλλης.
'Εκτὸς αὐτῶν παρέπονται καὶ ἄλλοι συνωμόται,
'Ερνάναι, ὑπερήφανοι καὶ μάγοι καὶ ἱππῶται,
κρατοῦντες ἐγχειρίδια μετὰ χλωρᾶς μυρσίνης
κι' ἀγρίως μαστιζόμενοι ὑπὸ ἀγρίας πείνης.
Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος εἰσέρχεται ἀσθμαίνων
μὲ πρόσωπον ὠχρότατον καὶ βλέμμ' ἀνεστραμμένον·
καὶ οὗτος ἐγχειρίδιον 'στὰς χεῖρας τοῦ κρατεῖ
κι' ἔχει παντζάρια κρεμαστὰ 'στὸ κάθε τοῦ αὐτοῦ,
τὰ ρίπτει δὲ 'στὸν λέβητα μὲ λύσαν καὶ θυμόν,
ὀλίγας λέξεις μυστικὰς κι' ἀνθρώπους ἐκστομῶν.

Σημαίνουν τὰ μεσάνυχτα, οἱ δρόμοι σκοτεινοί,
καὶ ποὺ καὶ ποὺ ἀκούονται ὀλίγοι πέτεινοί,
καὶ ἀπαισιῶς θρηνηφθεῖ ὁ τῆς ἐρήμου βύας,
ἐνῷ αὐτοὶ σηκώνονται μετὰ μεγάλης βίας.
Μὲ ὀφθαλμὸν ἀνήσυχον ἀπὸ παντοῦ κυττάζουν
κι' οἱ πάντες πρὸς τὸν λέβητα μὲ φρίκην πλησιάζουν,
καὶ κάμνουν ἔρπον ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐγχειριδίου
ν' ἀνάψουν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.
Κι' ὁ Δεληγιάννης προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερὸν
κι' ἀρχίζει τὴν ρητορικὴν μὲ τόνον τρομερόν.)

Δ. — Σιγὰ σιγὰ, παρακαλῶ, κανεὶς μὴ μᾶς ἀκούσῃ
καὶ μᾶς προδώσῃ ἔπειτα ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ.
'Ἡ ἀποχώρησις αὐτῇ, καθεὶς καταλαμβάνει,
ἀνοίγει γέφυραν χρυσὴν τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος,
ποῦ κατ' εὐθείαν ἀπ' ἐδῶ εἰς τὸ Παλάτι φθάσει,
κι' ἂν ἀγαπᾷ ὁ βασιλεὺς τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
ἂς θέσῃ πόδα σταθερὸν 'στὴν γέφυραν ἐ-άνω
διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸν Καραπάνο.
'Αλλέως ἂς τὴν θραύσωμεν πρὸς αἰσχρὰς τῶν Ἑλλήνων
κι' ἂς γίνῃ γέφυρα κλαυθμῶν καὶ κοπετῶν καὶ θρήνων,
ξυλινῇ, ὀρειχάλκινῃ, καὶ ὁρόμος μαρτυρίου,
αἱμάτων μαύρῃ γέφυρα, ὁδὸς κοιμητηρίου.
Πρὸς τοῦτον μόνον τὸν σκοπὸν ἐδῶ συνηλθον πάντες
οἱ ἐκ τῆς σφαίρας τῆς βουλῆς ἐνταῦθα μεταστάντες,
πρὸς τοῦτο δὲ ἂς ὀρκισθῇ καὶ πᾶς πεινῶν ἀντάρτης,
συγχαίρω δὲ ἀπὸ ψυχῆς τὸν βουλευτὴν τῆς Ἀρχῆς,
διότι οὗτος συνεδῶς τὸ ὄψιμον καθήκον
καὶ σᾶς κι' ἐμὲ συνήγαγε 'στὸν εὐαγγέλιον τοῦ οἴκου
καὶ τοῦτο τοῦ τοῦ μέγαρον κατέστη τέλος πάντων
τὸ ἀποχωρηθῆναι τῶν ἀποχωρησάντων.
Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, μεγάλε πατριώτα,
νὰ φέρῃς τσάι καὶ κόνια καὶ κάμποσα πισκότα,
ὅπως δροσίσωμεν κι' ἐμεῖς τὰ χεῖλη τὰ ξερά
κι' ἐκ νέου διὰ πράγματα σκεφθῶμεν σοδαρά.

(Δίσκοι μὲ τσάι ἔρχονται καὶ ἄλλα τραταμέντα,
κι' οἱ συνωμόται 'στὴ στιγμὴ ἀφίπνουν τὴν κουδέντα,
καὶ εἰς τοὺς δίσκους ρίχνονται σὺν πεινασμένοι γλάροι
καὶ ὁ καθένας προσπαθεῖ τὰ πρὸ πολλὰ νὰ πάρῃ,

ἐνθ' μὲ σόμα λάμπρον ὁ Μολαίτης βλέπει
καὶ κρύβει δεκατέσσερα πικρὰ μέε' τὴν τσέπη,
κι' ὁ Καραπάνος στέκεται 'στὸ μέσον σιωπῶν
καὶ βλέπει τὰ γενόμενα μὲ βλέμμα σκυθρωπὸν.)

Παπ.—Μετὰ τοῦ προλαλήσαντος καθ' ὅλα συμφωνῶ
κι' ἀπὸ κοντά σας, φίλτατοι, στιγμή δὲν τὸ κουνῶ.
"Ἄν ἴδωμεν τὸν Ἀνακτα ἐπάνω τῆς γεφύρας
ἄς ρίψωμεν τὰ ξίφη μας εὐθὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας,
κι' ἄς στρώσωμεν τὴν γέφυραν μὲ κρίνους καὶ ζουμπούλια,
πρὸ πάντων δὲ μὲ λάχανα κι' ἐν κοκκινογούλια,
ἀλλέως ἄς τὴν στρώσωμεν μ' ἀκίνθας καὶ τριδόλους,
μ' ἐλιδνας, σάυρας, ἐρπετὰ, καὶ ὄφεις ἰσοδόλους.
Κι' ἐγὼ μὲ φύλλα παντζιριῶν καὶ στέφανον λαχάνων
παρακαλῶ θερμότητι τὸν φίλον Καραπάνον
νὰ μᾶς προσφέρει γρήγορα καὶ ἄλλα τραταμέντα,
ὀλίγον κιομέλ, κερασσιὸ, κονιάκ, σαριρεῖς καὶ μέντα.)

(Καὶ ἄλλοι δῖσκοι ἔρχονται 'στὸν κάθε συνωμότη
καὶ 'στὴ στιγμή ἀδεύουνε κι' αὐτοὶ καθὼς εἰ πρώτοι.)

Δεβ.—"ὦ! μὰ τὴν στέγην τοῦ κλεινοῦ ἀποχωρητηρίου,
μὰ τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐκ τοῦ βουλευτηρίου,
μὰ τὴν ἀρχαίαν τῶν ἐθνῶν καὶ νέαν ἱστορίαν,
μὰ τὸν Σταυρόν, μὰ τὸν Χριστόν, μὰ τὴν ἐλευθερίαν,
μὰ τὸν Δαντὸν, μὰ τὸν Σαίξ-Ζούστ καὶ μὰ τὸν Ροδεσπιέρο
θυσίαν καὶ τὸ σῶμα μου καὶ τὴν ψυχὴν προσφέρω,
καὶ εἶμαι βλος ἔτοιμος τὰ δόντα μου νὰ τρίξω
καὶ μὲ τὸ ἐγχειρίδιον τὰς φλέδας μου νὰ ἀνοίξω
καὶ νὰ φονεύσω ἀπηνῶς τὰ ὄργανα τὰ μίσθια,
χωρὶς καθόλου εἰς αὐτὰ νὰ στρέψω τὰ ὀπίσθια.
Οὐρρά ἢ ἐπανάστασις, κρεμάλα 'στὸν προδότην,
αὐτὸ θὰ λέγω πάντοτε καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ τοῦ οἴκου τὸν δεσπότην
εἰς τοὺς ἀποχωρήσαντας νὰ φέρῃ κι' ἄλλον δῖσκον.

(Καὶ ἄλλοι δῖσκοι ἔρχονται 'στὸν κάθε βουλευτὴ
κι' ὡς ποῦ νὰ στρέψῃς νὰ ἰδῇς ἀδεύουνε κι' αὐτοί.)

Καρ.—Τιμὴν καὶ δόξαν βέβαια τὸ θεωρῶ μεγάλην
διότι σὰς συνήθρισα 'στὸ μέγαρόν μου πάλιν,
διότι κέντρον ἔγινε πραγματικῶς τῶν φώτων,
πρωτοκαθέδρων ἀρχηγῶν, τῶν ἐν τοῖς ἰσοῖς πρώτων,
καὶ τοῦτό μου τὸ μέγαρον εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
θὰ λάβῃ θέσιν ἑξοχὸν εἰς πᾶσαν ἱστορίαν.
Τιμὴν σὰς λέγω, κύριοι, τὸ θεωρῶ πολλὴν
εἰς ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς τὰς θύρας μου ἀνοίγων
κι' ἰδιαίτερον καθιστῶν τὸν οἶκόν μου βουλὴν,
ἀλλ' ὅμως ἢ τιμὴ αὐτὴ κοστίζει οὐκ ὀλίγον.
Καλὴ μὲν καὶ ἡ γέφυρα, καλαὶ δὲ κι' αἱ μυροῖναι,
ἀλλὰ πολὺ καλλίτερον νομίζω πῶς θὰ εἶναι
ἐάν συνεδριάσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ἄλλοῦ
πρὸς πλήρωσιν τῶν πύθων μας καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ.
"Ἄς πᾶμε εἰς τὴν γέφυραν ἢ καὶ εἰς ἄλλα μέρη,
γιατί ἐδῶ, ἀγαπητοί, καθόλου δὲν συμφέρει,
κι' ἡ ἀποχώρησις αὐτὴ, καθὼς καταλαμβάνω,
ἐξέσπασε ὀλόκληρος 'στὴ ράχη μου ἀπάνω.

(Ἐνθ' αὐτὰ ὁ βουλευτὴς τῆς Ἀρτῆς ὁμιλεῖ
κι' οἱ ἄλλοι τραγοπίνοντες τὴν Ἀρτα φοβερίζουν,

εἰσέρχεται ὁ Περικλῆς μετὰ τοῦ Φασουλῆ
καὶ τρέχουν πρὸς τὸν λέβητα καὶ καὶ
ἀρχίζει δὲ φρικτὴ σκηνὴ καὶ μαγικὴ συνῆμα
καθὼς 'στὸν Μάκβεθ, τὸ γνωστὸν καὶ φρικτὸν)

Φα.—"Ἐξέλθετ' ἐκ τοῦ λέβητος ὥστε πνοαὶ ἀνέμῳ
συνωμοσίας πνεύματα καὶ πνεύματα πόντων
καὶ φέρετε τὸν ἄεθρον καὶ σπεύρατε τὸν τῆρος
εἰς τὴν Αὐλήν, εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς ἕνα κι' ἄλλο.
"Ἄς ρίψωμεν 'στὸν λέβητα μὲ ὅλον μας τὸν
Αἰῶνα τοῦ Φιλημονᾶ κι' ἐν τῆς Πρωίας
ὀλίγα λαχανόφυλλα, ἐπὶ κοκκινογούλια,
δενεαπτά μυρτόκλαδα, ἐννεὰ παραπούλια,
ὀλίγην δυναμίτιδα, πετρέλαιον καὶ ζῆλο,
καὶ ἀποφόρια μερικὰ τοῦ Νικολῆ Δεβίτη.

Πε.—"Ἄς ρίψωμεν, ἄς ρίψωμεν...

Φα.—"Ἄς ρίψωμεν ἑπὶ
καὶ φαβορίταις μερικαῖς τοῦ πρώτου ἐν τῇ
δρὸ τρίχες τοῦ Ζυγοαλά καὶ τοῦ Σωτηροπούλου
καὶ μία τσέπη τοῦ κλεινοῦ Παπταμχαλασιάνου

Πε.—"Ἄς ρίψωμεν, ἄς ρίψωμεν...

Φα.—"Ἄς ρίψωμεν ἑπὶ
ἵπποποταμοῦ πσιναὶ καὶ κροκοδείλου σόμα,
τοῦ Βαλσαμάκη τὴν φωτιὰ, καμπόσους ἀμύγδαλα
καὶ τοῦ δικάννου Κατσανδρῆ τῆς δρὸ μικρολίανθου

Πε.—"Ἄς ρίψωμεν...

Φα.—"Ἄς ρίψωμεν καὶ συνταγὰς τοῦ
τοῦ Ράλλη κόκκινο μαλλί, τὴν κόμην τοῦ Μπαρ
τῆς Ἀλεπούς τὸν ἀφαλό, τὸ ἀντερο τοῦ Λύκου,
καὶ μερικὰ ἐσώδρακα τοῦ τρυφεροῦ Στεφάνου,
καὶ ἄς τὰνακατέψωμε μὲ μὴ πλατεῖα γουλιέρη
νὰ ἐβγῇ ἐπανάστασις μὲ κτύπο καὶ ἀντάρα.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μαζὶ ἀνακατεύουν
κι' οἱ συνωμῶται γύρω των περίτρομοι χαίρουν)

Φα.—"Ἡ Κουκουβάγχα μάννα μας φωνάζει ἀπὸ πᾶν
«τιμὴ καὶ δόξα εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὸν Καραπάνον»
Χαῖρε μέγαλον μέγαρον καὶ συνωμοτικόν!
Χαῖρε, ὦ μέλλων Ὑπουργέ τῶν Οἰκονομικῶν!
"Ὅσα κι' ἂν φᾶνε καὶ ἂν πρὸς οἱ φίλοι ἐδῶ πᾶσι
αὐτὰ διπλὰ καὶ τρίδιπλα θὰ ἔβγουν μὴ ἡμέρα.
Σὺ ξένιζε τὸν ἄστεγον καὶ πάντα γυμνωμένον
καὶ χόρταινε τοὺς νηστικὸς καὶ δίνε τραταμέντα,
χωρὶς γιὰ τόσα ἐξοδα ὁ νοὺς σου νὰ τὰ χάνῃ,
καὶ ὁ καιρὸς τῆς δόξης σου ἐντὸς ὀλίγου φένηται.

Συν.—"Ἀκούσατε, ἀκούσατε...

Φα.—"ὦ ἄρχοντες ἀργίας,
ἀκούσατε τὰ πνεύματα τῆς ἱερᾶς μαγείας.
"Ἡ Κουκουβάγχα μάννα μας κυττάζει ἀπὸ κάτω
καὶ μὲ στομάχι εὐχεται νὰ σὰς ἰδῇ χορτάτο.
"Ἰδοὺ μὴ γέφυρα χρυσοῦ... ἐκτείνωμεν τὰς χεῖρας
ἰδοὺ ὁ πρωτοκαθέδρος 'στὸ ἄκρον τῆς γεφύρας.
"Ἀλλὰ ἰδοὺ κι' ὁ βασιλεὺς 'στὸ ἄλλο ἄκρον μὲν
στεφανωμένος μὲ μυρτιάς καὶ φύλλα τοῦ Αἰῶνα.
"Ὁ Δεληγιάννης προχωρεῖ καὶ πάει ὡς 'στὴ μέση
προσέχετε γιὰ τὸ θεὸ ἢ γέφυρα μὴν πέσῃ.
"Ἰδοὺ! κι' ὁ Ἀναξ προχωρεῖ κατὰ τὸν Δεληγιάννη
καὶ μὲ ἀγκάλας ἀνοικτάς 'στὸν προσεστώτα φένηται.
"Ἰδοὺ! ἐναγκαλιζόνται... ἀκούω καὶ φιλή...

μακρὰν ἢ ἐπανάστασις... ἄς παίξουν τὰ βιολιά...
μακρὰν κι' ὁ πρέσβυς ὁ Ρουμπόλδ... μακρὰν κι' ὁ Κουρτοπά-
[ης...]

χαρῆτε σεις, ὦ ἄρχοντες ἑξοχαμπίας πάσης.
Τιμὴ 'στοὺς συνωμώσαντας, τιμὴ 'στὸν προσεστώτα!
χαλάλ' ἢ ἐπανάστασις, χαλάλι τὰ πιασμένα.

Συν.—"Ἀκούσατε, ἀκούσατε...

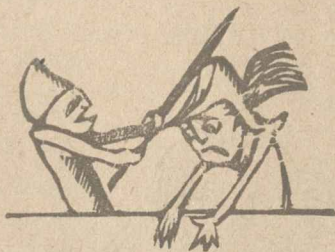
Φα.—"ὦ ἄρχοντες ἀργίας,
ἀκούσατε τὰ πνεύματα τῆς ἱερᾶς μαγείας.
"Ἡ Κουκουβάγχα μάννα μας ἀράτος μᾶς βλέπει
καὶ μελανὴ ἀπλόνεται 'στοὺς ὀφθαλμούς μου σκέπη.
"Ἰδοὺ! ἰδοὺ ἢ γέφυρα μὲ λάχανα στρωμένη,
κι' ὁ Δεληγιάννης ἐπ' αὐτῆς τὸν Ἀνακτα προσμένει,
ἀλλ' ὁ Μεγαλειότατος δὲν εἶναι πουθενά.
κι' ὁ Θεωρῆς ἀνήσυχος τὸ βλέμμα του πλανᾷ.
Πλὴν νά! ὁ Ἀναξ ἔρχεται, ὁ βασιλεὺς ἐφάνη.
καὶ φαίνεται πῶς προχωρεῖ κατὰ τὸν Δεληγιάννη.
Εἶναι 'στὸ μέσον... ἔφθασε... ἰδέτε τον... νά! νά!..
ἐμπρὸς λοιπὸν ἢ μουσική, ζητωκραυγαὶ καὶ γδοῦποι!
ἀλλ' οἱμοι!... ὁ Γεώργιος τὴν γέφυραν περνᾷ
καὶ πάει πρὸς ἐπίσκεψιν 'στὸ σπῆτι τοῦ Τρικούπη.
Φεῦ! τοῦ δνεῖρου τοῦ ψευδοῦς καὶ τῆς χρυσοῦς μας πλάνης!
πάλι 'στὰ κρύα ἔμεινε ὁ πρώτος Δεληγιάννης.

Λοιπὸν ἢ ἐπανάστασις καὶ πάλιν ἄς ἀρχίσῃ,
τὸ ἄσμα τῶν συνωμωτῶν ἐκ νέου ἄς ἡχῇ,
'στοῦ Καραπάνου ὅλοι σας σταθῇτε ὅπως πρώτα
καὶ ἄλλοι δῖσκοι γρήγορα ἄς ἔλθουν μὲ πιασμένα.

(Ταῦτα εἰπόν ὁ Φασουλῆς 'στοὺς πέριξ ἀρχοντοκόμους
πατὰ τὴν Σολωμωνική καὶ ρίχνεται 'στοὺς δῖσκους,
ἐνθ' ὁ γάλα μὲ καφὲ καὶ τσοκολάτα πίνει,
μὴ κλωτσοῦν 'στὸν λέβητα ὁ Περικλῆς δίνει,
καὶ ἄνω κάτω ἔρχεται τὸ μαγικὸ καζάνι,
καὶ φεύγουν ὅλοι ἐντρομοὶ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.)

"Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδύσαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
παραβῆκαν δὲ 'στὸ σπῆτι μᾶς, πούναϊ κοντὰ 'στοῦ Ζυθοῦ,
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὐρετὲ τὸ κάθε μᾶς βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπεκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φαουλής και Περικλέτος,
δ' καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—'Ετσι λοιπόν, βρέ μασκαρά, μού έκανες ταξειδι, ένω έδω έχάλασε ο κόσμος, βρέ κασιόδη, κι' ο κύριος Θεόδωρος μετά της συντροφίας και πάλιν ανεκάλυψε φρικτάς δολορραφίας.
- Φ.—Και μήπως έμυρίσθηκα τὰ νύχια μου, μαγκούφη, νά ξέρω πώς ο Θεόδωρος θά παίξη κλωτσοσκούφι; Γνωρίζω μὲν τοῦ Θεόδωρου τὴν ἐξημένην φύσιν, γνωρίζω δὲ πὼς πάντοτε μεγάλην ἔχει κλίσιν πρὸς τὸ χωρεῖν, ὑποχωρεῖν, ἀποχωρεῖν, καὶ ἄλλα, γνωρίζω δὲ πὼς σκέπτεται τολμήματα μεγάλα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔλεγα ν' ἀποχωρήσῃ τώρα καὶ ἄλλη ἀπροσδόκητος νὰ μᾶς πλακώσῃ μπόρα. Καὶ τώρα τοῦτο τὸ κακὸν φρονεῖς νὰ σταματήσῃ; φρονεῖς πὼς ἡ ἀριστέρα θά ἐπαναστατήσῃ; Μπορεῖ τὸ Κοινοβούλιον νὰ κάμνῃ ἀπαρτίαν καὶ νόμοι νὰ ψηφίζωνται διὰ τὴν πολιτείαν χωρὶς ἀντιπολίτευσιν, χωρὶς σειρὰν ἀγώνων, μὲ μίαν μόνην πτέρυγα, μὲ μιὰ μερίδα μόνον; Καὶ ἂν τὸ Κοινοβούλιον εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἔμπορεῖ μὲ μίαν πτέρυγα νὰ κάμνῃ συνεδρίαν, ἔμπορεῖ καὶ συνεδρίασιν ξεχωριστὰ νὰ κάμῃ ἡ πτέρυξ τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἡ τοῦ Δεληγιάννη; Κι' ἂν τοῦτο εἶναι δυνατόν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον γιὰ νὰ μὴ συνέρχεται ἡ μία πτέρυξ μόνον, κι' ἀφοῦ αὐτὴ τὸν σῆρκο της ἀπὸ τὸ βῆμα βγάλλῃ τὴν ἐπομένην ὅτῃν βουλὴν νὰ ἔρχεται ἡ ἄλλη, κι' εὐθὺς τὰ ἔργα, Περικλῆ, νὰ καταργῇ τῆς πρώτης, κι' ἀφοῦ κι' αὐτὴ μὲ σχέδια σκοτώσῃ τὸν καιρὸ της, ἀμέσως τὸ ἀπόγευμα τῆς προσεχοῦς ἡμέρας ἡ πρώτη πτέρυξ ν' ἀναρῇ τὰ ἔργα τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω ἡ συζήτησις νὰ γίνεται ἀνετίως, χωρὶς νὰ παρευρίσκωνται κι' ἡ δύο ἀντιθέτως, χωρὶς ν' ἀκούωντ' ἐνταυτῷ δὴ γινώματι ἀντιπάλων, κι' ὁ ἕνας ἀντιμέτωπος νὰ ἔρχεται ὅτῃν ἄλλον; Κι' ἂν δὲν ἀκούετ' ἐνταυτῷ ἡ γνώμη ἀμφοτέρων νομίζεις ὅτι βλέπεται τὸ ἔθνηδον συμφέρον; νομίζεις ὅτι βλέπονται οἱ καθεστῶτες νόμοι, ἂν λέγεται ξεχωριστὰ τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη; Κι' ἂν βλέπεται τὸ Σύνταγμα, διότι ἰδιαιτέρως

συνέρχεται τὴν γνώμην του νὰ πῇ τὸ ἓνα μέρος, χωρὶς ποσὼς ἀπόκρισιν νὰ δώσῃ καὶ νὰ λάβῃ, νομίζεις τάχα πὼς διπλὴ δὲν ἔρχεται ἡ βλάβη, ὅταν ἡ γνώμη καὶ τῶν δὴ ἀκούεται συγχρόνως, κι' αἱ δύο πτέρυγες μαζί φωνάζουν ἐπιμόνως; Κι' ὅταν ζημιάν ἡ πατρις ὑφίσταται μεγάλην, κι' εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλαν δὲν εἶναι προτιμότερον ἡμέραν παρ' ἡμέραν ν' ἀκούωμεν ξεχωριστὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν, καὶ δὴ βουλὰς νὰ ἔχωμεν, τὴν κάτω καὶ τὴν ἄνω, τὴν μὲν ὅτῃ Κοινοβούλιον, τὴν δὲ ὅτῃν Καρπατῶνα;

- Π.—Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Φαουλῆ, νομίζω δὲν συμφέρει, γιὰ μ' αὐτὸ δὲν γίνεται καθόλου νταραβέρ, καὶ ἡ βουλὴ μού φαίνεται ἀνάλατῃ καὶ κρύα, κι' οὐτ' ἡ Ροζοῦ δὲν ἔρχεται οὔτε καμμιὰ κυρία. Σὺρε νὰ πᾶς εἰς τὴ βουλὴ νὰ ὄῃς τί σαχλαμάρα, δὲν βλέπεις νὰ μαζεύεται ἡ σάρκα καὶ ἡ μάρα, κι' ἔνθεν καθεῖθεν, Φαουλῆ, ἀκούεις κοπιλήματα καὶ τσιριμόνησις μπόλικαις κι' εὐγενικὴ κουδέντα. «Ὁ ἐντιμὸς συνάδελφος, ὁ εὐγενὴς μου φίλος» τοιαῦται φράσεις φέρονται ὅτῃν ἓνα κι' ἄλλο χέλι, καὶ ντιλικάτοι ἔγιναν μὲ ὅλα τὰ σωστά των, κι' ἀναγουλιάζεις, Φαουλῆ, μὲ τὴν ἀδρότητά των. Καθεὶς ἀφῶνως ἔκτελεῖ τὸ ἑαυτοῦ καθήκον, κι' ἀκούεις Νομοσχέδια μεγάλα περὶ σόκων, τόσα τὰ σῦκα ἔχουνε καὶ τὰ λεμόνια τόσα, καὶ βουληφόρου κανενὸς δὲν ἀντιλέγει γλώσσα, ἀλλὰ ψηφίζουν ἄφωνοι τὰ κίτρα καὶ τῆς φράπαις, χωρὶς βρισίδι ν' ἀκουσθῇ, χωρὶς νὰ πέσουν φάπαι. Αὐτὴ δὲν εἶναι, Φαουλῆ, κατάστασις πραγμάτων, νὰ βράσω τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἀδρότητά των. Ὅπόταν ὅλοι λέγουν καὶ καὶ πεκεῖν ἐφέτη, αὐτὸ δὲν λέγεται βουλὴ, αὐτὸ δὲν εἶναι γλέντι, καὶ ἂν ὁ πρωτοκάθεδρος λεπτὸ γι' αὐτὸ δὲν δίνῃ καὶ εἰς τὴν ἀποχώρησιν ἀκόμη ἐπιμένῃ, ἄς τὸν ἀναπληρώσωμεν ἐμεῖς μὲ προθυμίαν, ἄς ἄς φέρωμεν ἐκ μέρους τοῦ ἀντίρρησιν καμμιάν. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός, κι' ἂν θέλῃς τρέξῃς μόνος.
- Φ.—Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός, κι' ἂν θέλῃς τρέξῃς μόνος.
- Π.—Τὸ ἀπαιτεῖ τὸ καθεστὸς, τὸ ἀπαιτεῖ ὁ θρόνος.
- Φ.—Βρέ ἄντε ξεφορτώσου με...
- Π.—Τὸ ἀπαιτεῖ συνάμα τὸ πρῶτον τοῦ Συντάγματος θεμελιώδες γράμμα.
- Φ.—Μὰ δὲν μού λες ἡ γέφυρα ἐκεῖνη πὼς σ' ἐφάνη, ποῦ ἡ Προβὴ ἔκαμε διὰ τὸν Δεληγιάννη; Δὲν εἶναι τάχα κίνδυνος, βρέ Περικλῆ, νὰ σπάσῃ; ἔμπορεῖ καὶ σιδηρόδρομος ἐπάνω νὰ περάσῃ; εἰς πόσα φθάνῃ ἡ κάμψις τῆς χιλιστά τοῦ μέτρου; θὰ τὴν διαδῇ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου;
- Π.—Ἐγὼ, βρέ, σοδοχεύομαι καὶ σὺ μού χωρατεύεις; ὅρσε λοιπὸν δὴ χαστουκίαις καὶ σὺρε νὰ χαζεύῃς.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω
ὅτῃν Νεάπολιν ἀπάνω,
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ,

πὼς ὅτῃ σπήτι μου ἀνέβη,
κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
ὁ δὴ ὅτῃν λαδοστρεῖς ὅτῃν Εὐδὴ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε καμμιὰ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.